

962/2048 – عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا قَدِمْنَا الْمَدِينَةَ آخَى

رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَيْنِي وَبَيْنَ سَعْدِ بْنِ الرَّبِيعِ، فَقَالَ سَعْدُ بْنُ الرَّبِيعِ: إِنِّي أَكْثَرُ الْأَنْصَارِ مَالًا، فَأَقْسِمُ لَكَ نِصْفَ مَالِي، وَأَنْظُرُ أَيَّ زَوْجَتِي هَوَيْتَ تَزَلْتُ لَكَ عَنْهَا، فَإِذَا حَلَّتْ تَزَوَّجْتَهَا، قَالَ: فَقَالَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ: لَا حَاجَةَ لِي فِي ذَلِكَ، هَلْ مِنْ سُوقٍ فِيهِ تِجَارَةٌ؟ قَالَ: سُوقٌ قَيْنُقَاعَ. فَعَدَا إِلَيْهِ عَبْدُ الرَّحْمَنِ، فَأَتَى بِأَقِطٍ وَسَمْنٍ، ثُمَّ تَابَعَ الْعُدْوَى، فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ عَلَيْهِ أَثَرُ صُفْرَةٍ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَزَوَّجْتَ؟» قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «وَمَنْ؟» قَالَ: امْرَأَةٌ مِنَ الْأَنْصَارِ، قَالَ: «كَمْ سَفَّتَ إِلَيْهَا؟» قَالَ: زِنَةَ نَوَاةٍ مِنْ ذَهَبٍ، أَوْ نَوَاةٍ مِنْ ذَهَبٍ، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوْلَمْ وَلَوْ بِشَاةٍ».

962.2048. Абдуррахмон ибн Авф розияллоху анху айтади:

«Мадинага келганимизда, Расулulloх соллаллоху алайҳи васаллам мен билан Саъд ибн Робийъни бир-биримизга биродар қилиб қўйдилар. Саъд ибн Робийъ: «Мен ансорларнинг энг бадавлатиман. Молимнинг ярмини сенга бўлиб бераман. Қара, иккита аёлимдан қай бирини хоҳласанг, сен учун ундан кечай, (иддаси тугаб) ҳалол бўлгач, унга уйланиб оласан», деди. Абдуррахмон унга: «Менинг бунга эҳтиёжим йўқ. Тижорат қилинадиган бирон бозор борми?» деди. У: «Қайнукоъ бозори бор», деди.

(Ровий) айтади: «Абдуррахмон эрталаб у ерга бориб, ақит* ва сариёғ олиб келди. Сўнг ҳар куни эрталаб борадиган бўлди. Кўп ўтмай, Абдуррахмон устига сариқ доғ* теккан ҳолда келди. Расулulloх соллаллоху алайҳи васаллам: «**Уйландингми?**» дедилар. У: «Ҳа», деди. У зот: «**Кимга?**» дедилар. У: «Ансорлардан бир аёлга», деди. У зот: «**Қанча бердинг?**» дедилар. У: «Данак оғирлигича тилла [ёки данакдек тилла]», деди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам унга: «**Битта қўй билан бўлса ҳам тўй қил**», дедилар».

* Ақит – қўй ёки эчки сутини қуруқ кукун ҳолига келгунича қайнатиб

тайёрланадиган таом. Араблар уни одатда баҳор кунларининг охирида тайёрлаб, қуритиб, ёзгача сақлаб қўйишган. Ёзда эса уни сувда эритиб, бироз ширинлик аралаштириб ичишган. Уни ҳозирги кундаги қуритилган сут ёки қурутга ўхшатиш мумкин.

* Ўша пайтдаги бир хушбўйликнинг ранги сариқ бўлган экан. Уни одатда келин-куёвлар ишлатишар экан. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Абдуррахмон ибн Авфнинг уйланганини кийимидаги ўша доғдан билган эканлар.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI